

Нему не се харесало, дето единъ селянинъ се оплаква отъ тогова, който билъ поставенъ надъ тѣхъ.

— Струва ми се, тукъ царуватъ добри нрави и едновремешна простота.

— Народътъ не е лошъ, забелязалъ старецътъ, — и може би затова, че живѣе съвсемъ уединено и е беденъ. Тукашните хора не щѣха да бждатъ по-добри отъ другите, ако не се държеха далече отъ съблазънта.

— Колкото за съблазънъ, изглежда да има малко опасностъ, казалъ кралъ и свилъ рамене.

Той мъкналъ и почналъ да трака съ пръсти по масата. И почналъ да губи търпение, дето останалитѣ долу селяни така дълго забавяятъ отговора си.

„Тия селяни проявяватъ много малко желание да помогнатъ на краля си“, помислилъ си той. — Ако ми бѣше готова колесницата, азъ бихъ си заминалъ оттука и не бихъ дочакалъ съвещанието имъ“.

Свещеникътъ стоялъ опечаленъ и се чудѣлъ, какъ да подхване важния въпросъ, разрешението на който кралътъ очаквалъ. Той билъ доволенъ, дето кралътъ не знаелъ кой е той, и мислѣлъ, че така ще е по-удобно да му предложи онова, за което иначе не би могълъ да заговори.

Подиръ малко свещеникътъ прекъсналъ мълчанието и попиталъ, дали наистина неприятели нападатъ родината, и държавата се намира въ опасность,

Той го изгледалъ гордо и нищо не отговорилъ.

— Питамъ, защото бѣхъ тута и не можахъ да чуя добре, забелязалъ свещеникътъ. — Ако това наистина е така, азъ бихъ могълъ да поговоря съ свещеника, и може би народътъ ще намѣри пари, колкото сѫ потребни на краля.

— Струва ми се, че ти преди малко каза: какво тута всички сѫ много бедни, отвѣрналъ кралътъ и помислилъ, че старецътъ самъ не знае, що дѣрдори.

— Да, това е вѣрно, потвѣрдилъ старецътъ. И самиятъ свещеникъ е тъй беденъ, както и другите. Но ако кралътъ бжде така милостивъ да ме изслуша, то азъ ще обясня, какъ свещеникътъ може да му помогне.

— Говори, казалъ кралътъ. — Въ всѣки случай, ти си по-разговорливъ, отколкото останалитѣ твои приятели, които и досега не могатъ да измислятъ отговоръ.

— Това не е така лесно. Чини ми се, че вмѣсто тѣхъ ще трѣбва да отговори свещеникътъ.